

ఆస్పత్రిలో

“ఏమిటి బబ్బు మీకు. ఇంత అర్థరాత్రి వేళ ఆస్పత్రిలో జేరాదూ?”

“సూది మింగేశాను. బ్రతుకుతానాండీ. అయ్యో, బ్రతుకుతానా?”

“భయపడకండి. పర్వాలేదు. వర్ణవ కాలా తెలివైనవారు.”

“అయ్యో! సూది మింగేశానండీ.”

“ఇప్పుడు మీకేటి బాధ?”

“బాధేమిటి అడుగుతా రేమిటండీ? సూది, సూదివి మింగేశాను. ఆహాం తంగా చచ్చిపోయేలా వున్నాను.”

“పర్వాలేదులెండి, కొంచం ఓర్పు కోండి. ఎంతపేషయింది సూది మింగి?”

“ఓ గంటపైగా అయింది. మీకేమిటి బబ్బు. ఎన్నాళ్ళనుంచి మంచం చేస్తున్నా రిక్కడ?”

“నేను సూది మింగలేదు. అది మీ జోటిగాళ్ళకే సాధ్యం: నేను మింగింది విషం, నిన్న న్యూరిలేకండా పదివుండగా మోసుకొచ్చి పడేశారిక్కడ. అయితే సూది మింగేరా మీరు!”

“మింగేశానండీ, అప్పుడే గంటకు పైగా అయింది, అయ్యోనా ప్రాణమా?”

“సాహసమండీ! గొప్ప సాహసం! మీరు మింగిందేమిటి తెలుసు నాండీ?”

“సూది, సూదండీ! భిక్షాంతరంగా మింగేసి పూరుకున్నాను. హాఠి దేవుడా. ఎంతపని చేయించావురా నాచేత?”

“సామాన్యమైన పనికాదండీ, అఖండ ప్రజ్ఞావంతులుగావి సూదివంటి వస్తువువి మింగలేరు.”

“అయ్యో! నేను మింగేనండీ. నా బ్రతుకుకాలా!”

“అమిత సాహసం! సూదంతే సామాన్యమనుకున్నారా?”

“అయ్యో, భయపెట్టకండి. త చ్చి పోతాను!”

“కాలకూటవిషం మింగినవారు సామాన్యదే కావచ్చు సూది మింగిన వారు మాత్రం?”

“నా వంటి దరిద్రుడు మరి పుట్ట బోడండీ.”

“మీరలా విరుత్సాహ పడకూడదు— మీరు మింగింది సామాన్యమైన వస్తువు కాదు, సూది. ఏమనుకుంటున్నారోగావి, అణువులో బ్రహ్మాండం వుంది. సూదిలో.”

- కథలు, నవలలూ రాస్తే చప్పున పేరు
 ప్రతిష్ఠలు రావు - పేరున్నవారిని తిడుతూ
 ఎంతోమూతులు రాయి - ఎవరూ వేసుకోక
 సాక్షి నువ్వే ఒక పత్రిక పెట్టు!!

“నా ముఖమంటా : మింగేశాను.
 అణువునో బ్రహ్మాండమో, దేన్నో
 వొకదాన్ని: ఇప్పుడేమిటి జ్ఞాతరం.”

“డాక్టర్ లొచ్చి చెబుతాడు. ఎక్కువే
 పరీక్షలో దొరికిపోతు నీ లెంక తీరంలో
 ఏభాగంలో దాకు, నా నడక మహా ప్రళ
 యమైన పని చేశారు.”

“మింగేశానంది. సూది మింగేశాను.
 ఇప్పుడేమనుకుంటే మింగేశాను.”

“సామాన్య వా నడకను సూది వి
 మింగేటంత దైర్య సామాన్యంగా ఉన్న.
 మీరు విజంగా చాలా నొప్పిపొంద....”

* * *

“పాపం: అప్పుడే నెళ్ళిపోతు
 న్నారా?”

“ఏమిటిచేసేది? కడుపులో పక్కడా

సూది లేదంటాడు డాక్టరు.”

“ఎంత అగ్నష్టం.”

“నేను అప్పుడే అనకున్నానండీ.”

“ఎమనీ?”

“నేను సూది మింగలేదనీ, ఏదో
 ఆలా ప్రాణవధాపనీ.....”

“బరేతే ఆ స్పృశ్రి కెందుకు
 వచ్చారూ?”

“రాత్రి బండ్లలోదిగాను, చుట్టూ
 ఇంటికి వారి తెలియదు. ఈ రాత్రికి కాస్త
 ఇక్కడ పడుకోనిస్తారేమోనని....”

“డాక్టరు ఎంత తినుడండీ! పొద్దుటి
 దాకానేనా ఉడ్డంవ్పాడు కాదు—”

“పోనీలెండి—వీళ్ళ ఆస్పత్రులే
 వున్నాయా? జెళ్ళి రైల్వేస్టేషనులోనే పడు
 కుంటూ తెల్లారేదాకా!”